

Betænkning

over

I. forslag til lov om engangsskat for personer for skatteåret 1968-69 og

II. forslag til lov om ændret dyrtidsregulering af lønninger m. v.

(Afgivet af udvalget den 11. december 1967).

Udvalget har holdt 6 møder og har herunder haft samråd med statsministeren, finansministeren og arbejdsministeren. Udvalget har modtaget skriftlige henvendelser fra:

Akademikernes Samarbejdsudvalg,
Butikshandelens Fællesråd,
Centralorganisationen af Metalarbejdere i Danmark,
Dansk Arbejdsgiverforening,
Dansk Typograf-Forbund,
Erhvervenes fællesudvalg om skatte-spørgsmål,
FTF — Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer,
Landbrugsrådet og De samvirkende danske Landboforeninger,
De samvirkende danske Husmandsforeninger og
Statstjenestemændenes og lærernes fællesudvalg.

Endvidere har repræsentanter for Danmarks kommunistiske Ungdom, Landsforeningen af opsparende, Sømændenes arbejdsanvisningslokaler og Telefonstandens pensionistforening haft foretræde for udvalget.

Som bilag til betænkningen er optrykt: Bilag:

1. Nogle spørgsmål fra udvalget med ministrenes besvarelser.
2. Finansministeriets notat af 9. december 1967 om antal skatteydere, der skal betale engangsskat.
3. Det økonomiske Sekretariats notat af 21. november 1967 om januarpristallet.

4. Det økonomiske Sekretariats notat af 9. december 1967 om devalueringens virkning på reguleringspristallet.
5. Skrivelse af 11. december 1967 fra Butikshandelens Fællesråd.
6. Skrivelse af 11. december 1967 fra Dansk Arbejdsgiverforening.
7. Udtalelse af 4. december 1967 fra Dansk Typograf-Forbund.
8. Skrivelse af 8. december 1967 fra Erhvervenes fællesudvalg om skatte spørgsmål.
9. Udtalelse af 4. december 1967 fra Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer.
10. Skrivelse af 8. december 1967 fra samme.
11. Skrivelse af 8. december 1967 fra Landbrugsrådet og De samvirkende danske Landboforeninger.
12. Udtalelse fra LOs repræsentantskab.
13. Skrivelse af 8. december 1967 fra De samvirkende danske Husmandsforeninger.
14. Udtalelse den 4. december 1967 fra Statstjenestemændenes og lærernes fællesudvalg.

Ad I. forslag til lov om engangsskat for personer for skatteåret 1968-69.

Under en drøftelse af, hvilke personer der efter lovforslagets § 1, stk. 2, ikke skal svare engangsskat, har finansministeren oplyst, at det ikke er afgørende, om skatteyderen faktisk får det faste lønmodtagerfradrag med maksimumsbeløb på 800 kr. Det er derimod afgørende, om han kunne have fået dette

fradrag, hvis han ikke havde udnyttet andre fradragsmuligheder, f. eks. fradrag for faktisk afholdte udgifter eller for repræsentanters vedkommende et fast fradrag pr. rejse- dag.

Finansministeren har stillet de nedenstående ændringsforslag, hvorom henvises til bemærkningerne. Ændringerne er tiltrådt af et flertal (socialdemokratiets og socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget).

Herefter indstiller *flertallet* lovforslaget til *vedtagelse* med de foreslåede ændringer.

Et *mindretal* (venstres, det konservative folkepartis og det radikale venstres medlemmer af udvalget) kan ikke medvirke ved lovforslagets gennemførelse og vil redegøre for sine synspunkter ved lovforslagets 2. behandling.

Ad II. forslag til lov om ændret dyrtidsregulering af lønninger m. v.

Arbejdsministeren har stillet det nedenstående ændringsforslag, hvorom henvises til bemærkningerne. Ændringen er tiltrådt af et flertal (socialdemokratiets og socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget).

Herefter indstiller *flertallet* lovforslaget til *vedtagelse* med den foreslåede ændring.

Et *mindretal inden for flertallet* (socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) har noteret sig de væsentligste lønmodtagerorganisationers tilslutning til lovforslagene. Mindretallet finder det fortsat betænkeligt at gribe ind i organisationernes bestående overenskomster, men vil nærmere redegøre for sine synspunkter ved lovforslagenes 2. behandling.

Et *mindretal* (venstres, det konservative folkepartis og det radikale venstres medlemmer af udvalget) kan ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse og vil nærmere redegøre for sine synspunkter ved lovforslagets 2. behandling.

Ændringsforslag

til

I. forslag til lov om engangsskat for personer for skatteåret 1968-69.

Af *finansministeren*, tiltrådt af et *flertal* (Per Hækkerup, Jørgen Peder Hansen, Lysholt Hansen, Egon Jensen, Anker Jørgensen, Helge Nielsen, Peter Nielsen, Aksel Larsen og Morten Lange):

Til § 3.

1) Bestemmelsen affattes således:

„§ 3. Er den skattepligtige ikke fritaget for engangsskat efter § 1, stk. 2, nedsættes den beregnede engangsskat med 450 kr., såfremt den pågældende eller den med ham sambeskattede ægtefælle har haft indtægt, der berettiger til lønmodtagerfradrag efter ligningslovens §§ 9, stk. 1, 1. punktum, eller 9 A, eller som er beskattet efter sømandsskatteloven.“

Til § 5.

2) Efter stk. 1 indføjes som nyt stykke:

„Stk. 0. Engangsskatten medregnes ikke ved opgørelsen af det grundbeløb, der indgår i beregningen af reguleringsfradrag efter § 3 i lov af 8. december 1967 om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten.“

Bemærkninger.

Til nr. 1.

Ændringsforslaget er af redaktionel art; det har til formål at tydeliggøre lovforslagets § 3.

Til nr. 2.

Efter § 3 i lov af 8. december 1967 om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten indrømmes der i visse tilfælde et reguleringsfradrag ved skatteberegningen for skatteåret 1968-69.

Reguleringsfradraget må ses i sammenhæng med overgangen til et skattesystem, hvor betalte personlige skatter ikke kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Hvor den skattepligtige i det indkomstår, der ligger til grund for skatteåret 1968-69 (normalt indkomståret 1967), har betalt en skat, der er særlig høj i forhold til

skatten for 1968-69, ville det bortfaldne skattefradrag for disse betalte skatter ikke fuldt ud modsvares af den ændring af skatteskalaerne, som skattefradragsreglens bortfald muliggør. I sådanne tilfælde kan der derfor blive tale om reguleringsfradrag.

Reguleringsfradraget opgøres på grundlag af en sammenligning mellem på den ene side den faktisk betalte skat i 1967 og på den anden side et såkaldt grundbeløb. Grundbeløbet opgøres som summen af de personlige skatter, der skal beregnes af den skattepligtige indkomst og formue for skatteåret 1968, såfremt den skattepligtige ikke får reguleringsfradrag.

Det ville ikke være hensigtsmæssigt at medregne den nu foreslåede engangsskat ved opgørelsen af det nævnte grundbeløb, og efter ændringsforslaget skal dette derfor ikke ske. Det bemærkes, at de skattepligtiges muligheder for at opnå reguleringsfradrag ville blive noget mindre, såfremt engangsskatten blev medregnet ved opgørelsen af grundbeløbet.

II. forslag til lov om ændret dyrtidsregulering af lønninger m. v.

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af et flertal (Per Hækkerup, Jørgen Peder Hansen, Lysholt Hansen, Egon Jensen, Anker Jørgensen, Helge Nielsen, Peter Nielsen, Aksel Larsen og Morten Lange):

Til § 1.

Som nyt stk. 2 tilføjes:

„Stk. 2. På overenskomstområder, hvor regulering ikke sker efter intervaller på 3 points i reguleringspristallet, træffes dog af overenskomstparterne i et for hvert område

paritetisk sammensat nævnt aftale om en ordning med tilsvarende virkning. Kan aftale i nævnt ikke opnås inden den 20. januar 1968, træffes afgørelse inden den 30. januar 1968 af en af nævnt valgt opmand. Kan der ikke opnås enighed om valget, udpeges opmanden af statens forligsinstitution. Udgifter i forbindelse med et paritetisk nævnt virksomhed, herunder vederlag til en eventuel opmand, afholdes af det offentlige.“

Bemærkninger.

Lovforslaget indebar ingen ændring i forholdet mellem på den ene side de grupper, der har regulering på grundlag af 3 points' forskydning i reguleringspristallet, og på den anden side de grupper, der har regulering på grundlag af 2 points' forskydning i reguleringspristallet.

Heraf ville følge, at samme skævhed, som hidtil har kunnet opstå mellem 3 points og 2 points grupperne, ville kunne opstå i den periode, for hvilken den i lovforslaget indeholdte ordning måtte komme til at gælde.

Da det imidlertid fra repræsentanter såvel for 3 points som for 2 points grupperne er blevet tilkendegivet, at man ønsker i ordningens gyldighedsperiode at undgå den nævnte skævhed, stilles ændringsforslaget sigtende på at muliggøre en sådan tilrettelæggelse af ordningen for 2 points grupperne, at den ønskede lighed opnås.

Det foreslås i et nyt stk. 2 til § 1, at overenskomstparterne inden for områder, der anvender 2 points intervaller, træffer aftale om, at den ændrede regulering gennemføres på en sådan måde, at den svarer til den ændring, der sker for tilsvarende 3 points grupper, således at der opnås lighed i byrdefordelingen.

Per Hækkerup.

Jørgen Peder Hansen.

Lysholt Hansen.

Egon Jensen.

Anker Jørgensen.

Helge Nielsen,
formand.

Peter Nielsen.

Henry Christensen.

Anders Andersen.

Alfred Bøgh.

Poul Hartling.

Poul Møller.

Ninn-Hansen.

Poul Sørensen.

Aksel Larsen.

Morten Lange,
næstformand.

Hilmar Baunsgaard.

Bilag I.

Nogle spørgsmål fra udvalget til forskellige ministre og ministrenes besvarelser.

Spørgsmål:

Hvor mange lønmodtagere med dyrtidsregulering findes inden for overenskomst-områderne?

Svar fra arbejdsministeren:

Det kan oplyses, at antallet af lønmodtagere (arbejdere og funktionærer beskæftigede i erhvervene inkl. offentligt ansatte) kan opgøres til ca. 1,5 mill.

Der findes ingen talmæssige oplysninger, på grundlag af hvilke det kan siges, hvor mange af disse der modtager dyrtidsregulering.

Inden for det af LO omfattede område samt enkelte andre fagforbund uden for LO er i alt organiseret omkring 870.000, der må antages alle at have dyrtidsregulering. Lægges hertil de under hovedorganisationerne for tjenestemænd og funktionærer hørende grupper samt i øvrigt de i stat og kommuner ansatte, fås et tal på 1,1-1,2 mill. Alle disse kan med nogenlunde sikkerhed vides at modtage dyrtidsregulering.

Det er efter foreliggende statistik ikke muligt at afgøre, hvor stor en del af de resterende 0,3-0,4 mill. lønmodtagere der faktisk ikke får dyrtidsregulering. Antagelig er det dog kun den mindste del af dem, især omfattende f. eks. medhjælpere i landbruget samt i øvrigt grupper af personer ansat i små virksomheder.

Spørgsmål:

Kan der gives oplysninger om regeringens 13 punkts program ud over det i „AIC-nyt“'s pjece af november 1967 oplyste?

Svar fra handelsministeriet:

13 punkts programmet er også efter devalueringen aktuel politik.

Baggrunden for aktionsprogrammet var den afmatning af produktionen, beskæftigelsen og de erhvervsmæssige investeringer, som har gjort sig gældende i løbet af efteråret 1967. Særlig industriens beskæftigelse har — trods nogen fremgang i produktionen og fornyet vækst i industrieksporten — udvist faldende tendens.

For at vende denne udvikling vil forstærket produktionsfremgang være nødvendig. Aktionsprogrammet tager derfor sigte på at give erhvervslivet bedre mulighed for udnyttelse af det forhåndenværende produktionspotentielt samt udbygge og forbedre dette også med henblik på at skabe mulighed for at udnytte de forventede forbedrede konjunkturforskel for dansk eksport, særlig af industrivarer, som forventes at indtræde i udlandet i løbet af 1968. Aktionsprogrammet har navnlig til formål inden for de bestående institutionelle rammer og på relativt kort sigt at skabe forbedrede muligheder for erhvervenes forsyning med kapital til drift og investering, således at disse bliver i stand til at udnytte de forbedrede eksportmuligheder.

De ændringer, der senere har fundet sted i kronens værdi over for sterling og over for andre valutaer, har yderligere aktualiseret behovet for erhvervenes kapitalforsyning. Devalueringens umiddelbare virkninger giver dansk eksport en forbedret konkurrencemæssig stilling over for leverandører i lande, der ikke har devalueret. Det er af største betydning, at disse fordele udnyttes til en forstærket dansk eksportindsats, således at der gennem forøget produktion og salg skabes et bedre konkurrencemæssigt ståsted til imødegåelse af de omkostningsmæssige virkninger, som devalueringen på længere sigt vil føre med sig. Til et sådant fremstød kræves øget tilførsel til erhvervene af kapital, hvortil kommer, at de forøgede importpriser vil stille øgede krav til erhvervslivets likviditet, efterhånden som de eksisterende varelager udskiftes med indkøb i udlandet.

13 punkts programmet har karakter af et erhvervspolitisk aktionsprogram med særlig sigte på erhvervslivets kapitalforsyning. Programmet må ses i sammenhæng med den økonomiske politik i øvrigt, herunder navnlig finanspolitikken samt den generelle penge- og kapitalmarkedspolitik. Den gennem devalueringen tilvejebragte stimulans for eksporten har efter regeringens opfattelse accentueret behovet for erhvervslivets forsyning med kapital til effektivitets- og produktionsfremmende investeringer, således at de konkurrencemæssige fordele ved devalueringen kan udnyttes i videst muligt omfang. Gennem en fortsat stram finanspolitik og gennem de særlige foranstaltninger, regeringen foreslår iværksat som en følge af devalueringen, søges stigningen i omkostningsniveauet begrænset som led i en samlet politik med førnævnte sigte.

Regeringen har derfor fortsat bestræbelserne på at føre 13 punkts programmet ud i livet og truffet foranstaltninger til en gennemarbejdning af de enkelte punkter, herunder forhandlet med Nationalbanken og med erhvervenes organisationer med henblik på programmets praktiske gennemførelse.

Dette arbejde koordineres gennem handelsministeriet, der vedrørende de hidtil foretagne skridt kan oplyse følgende:

Ad aktionsprogrammets punkt 1-2.

Forhandlinger mellem Nationalbanken og kredit- og hypotekforeningerne med henblik på at søge kreditkvotaerne til industri og landbrug forøget var oprindelig fastsat til den 22. november 1967. Under hensyn til det på grund af devalueringen opståede arbejdspress har Nationalbanken måttet udskyde forhandlingen til begyndelsen af næste år.

Der er indhentet oplysninger fra hypotekforeningerne vedrørende de praktiske muligheder for en forøgelse af disses udlån til industrien. Også dette forhold vil indgå i forhandlingerne mellem Nationalbanken og realkreditinstitutterne.

Ad punkt 3.

Handelsministeriet har søgt orientering hos ledelsen af Finansieringsinstituttet for industri og håndværk, der har oplyst, at en

væsentlig forøgelse af instituttets lånekapacitet overvejes. Spørgsmålet om forøgelsens omfang er endnu ikke endeligt afklaret. Finansieringsinstituttet har med interesse gjort sig bekendt med regeringens tanke om optagelse af lån i udlandet til forøgelse af instituttets udlånsmuligheder og erklæret sig villig til nærmere forhandlinger om de foreliggende muligheder. Forhandlingerne med Finansieringsinstituttet vil blive fortsat i den nærmest kommende tid.

Ad punkt 4 og 6.

De i aktionsprogrammet indeholdte planer om udvidet kapitalimport, herunder udenlandske lån til rationaliseringsfremmende investeringer inden for produktions- og omsætningsvirksomhed med tilknytning til landbrug, er drøftet indledende med de interesserede organisationer.

En gennemgang med deltagelse af Nationalbanken af de for tiden i medfør af valutaloggivningen fastsatte regler for kapitalimport er forberedt og forventes afsluttet i begyndelsen af det nye år.

Ad punkt 5 og 9.

Udvalget til revision af fondsbørsordningen er anmodet om at fremskynde sit arbejde. Betænkning ventes afgivet i løbet af 1. halvår 1968, således at lovforslag vil kunne forelægges i næste folketingssamling. Regeringen vil i den forbindelse overveje fremsættelse af forslag til lov om udvidet pligt til offentliggørelse af aktieselskabers regnskaber.

Ad punkt 7 og 8.

De igangværende overvejelser om en revision af beskatningsreglerne ved forskellige former for selskabssammenslutning (fusionsbeskatning) vil blive fremskyndet.

Forenkling af reglerne for selvangivelse af kapitalindtægter i forbindelse med salg af aktier overvejes i skattedepartementet.

Afskrivningsudvalget ventes at afgive betænkning om afskrivning på erhvervsmæssige bygninger og anlæg, herunder værfts-anlæg, i løbet af januar måned næste år.

Regeringen overvejer betimeligheden af at undtage sådanne brancheområder, som normalt fører store lagre, fra nedsættelsen af lagerafskrivningsprocenten.

Ad punkt 10.

Regeringen har opfordret arbejdsmarkedets parter til øget samarbejde med henblik på forbedring af industriens konkurrenceevne og strukturrationalisering og afventer nu et udspil fra de interesserede organisationer.

Ad punkt 11.

Fra Egnsudviklingsrådet har handelsministeren modtaget indstilling om, i hvilke egne af landet egnsudviklingsloven skal finde anvendelse. Ministeren vil træffe afgørelse i spørgsmålet inden årets udgang.

De særlige problemer for Bornholms erhvervsudvikling overvejes på grundlag af en betænkning herom, der er udarbejdet af et udvalg, repræsenterende bornholmske interesser. Handelsministeren har ført forhandlinger med nævnte udvalg og repræsentanter for øens erhvervsliv, og der vil herefter blive gjort indstilling til regeringen.

Ad punkt 12.

Som tidligere nævnt er der i finanslovsforslaget 1968-69 søgt en forhøjelse af Er-

hvervsforskningsfondens udlånsmidler fra 5 til 10 mill. kr.

Ad punkt 13.

Handelspolitiske forhandlinger med henblik på at søge landbrugets afsætningsvanskeligheder afbødet har været ført i den seneste tid. Regeringen vil på sædvanlig måde afgive beretning herom i Det udenrigspolitiske Nævn og folketingets markedsudvalg.

Devalueringen giver særlige incitamenter til intensivering af de eksportfremmende foranstaltninger, der administreres af handelsministeriet (Danmarks Erhvervsfond) og udenrigsministeriet. Erhvervsfonden har fået stillet større midler til rådighed herfor. Særlige arrangementer i 1968 er tilrettelagt i Storbritannien og Finland.

I samarbejde med de interesserede erhvervsorganisationer overvejes de organisatoriske rammer for udnyttelse af de muligheder for forøget samhandel, der er tilvejebragt ved trufne aftaler om teknisk-økonomisk samarbejde med visse Østlande.

Bilag 2.**FINANSMINISTERIET**

Den 9. december 1967.

Notat om antal skatteydere, der skal betale engangsskat.

Det er ikke muligt på basis af den foreliggende statistik at gøre nøjagtigt op, hvor mange skatteydere der for skatteåret 1968-69 vil blive pålignet engangsskat efter lovforslagets regler.

På grundlag af skattestatistikens stillingsbetegnelser og skøn over indtægtsfordelingen for skatteåret 1968-69 kan antallet af indkomstansættelser rent skønsmæssigt opdeles således:

	I alt	Heraf ikke-lønmodtagere
Antal ansættelser	ca. 2.400.000	ca. 900.000
heraf: under bundgrænsen	800.000	400.000
over bundgrænsen	- 1.600.000	- 500.000

Herefter må det anslås, at antallet af engangsskatteydere må ligge på omkring 500.000. Dette skøn må dog korrigeres på forskellig måde.

Det kan bl. a. nævnes, at nogle skattepligtige, der her er medregnet blandt lønmodtagerne, kan komme til at betale engangsskat, hvis hustruen har indtægt ved selvstændig virksomhed. Til gengæld kan personer, der i statistikken er opført som

ikke-lønmodtagere, blive fri for at betale skatten, f. eks. fordi hustruen har lønindtægt. Fritagelse i disse tilfælde beror på det særlige fradrag i skatten på 450 kr. og vil altså forudsætte, at ægtefællernes skala-indtægt ikke overstiger 15.000 kr. (For at nå frem til den tilsvarende *skattepligtige* indkomst må der hertil lægges personfradrag på 10.000 kr. samt hustrufradrag på indtil 2.000 kr.).

Bilag 3.

DET ØKONOMISKE SEKRETARIAT

Den 21. november 1967.

Januarpristallet.

1. Det senest offentliggjorte månedsprisindeks vedrører oktober. Dette er opgjort til 125,53. Gennemsnittet af de tre efterfølgende månedsprisindeks (november, december og januar) er reguleringspristallet for januar. Dette skal passere 126,50, for at to dyrtidsportioner udløses.

Som udgangspunkt for den efterfølgende bedømmelse af reguleringspristallet for januar er under 2. nedenfor givet en vurdering af den stigning i de egentlige varepriser m.v. (excl. husleje) fra oktober måned 1967 til januar måned 1968, som man måtte forvente, såfremt devalueringen ikke var blevet gennemført. I 3. er dernæst givet et overblik over stigningen i pristallets boligpost.

2. Fra juli til oktober 1967, i hvilken periode der ikke skete regulering af boligposten, steg månedsprisindekset med 1,17 points. Heraf skyldtes dog 0,33 points visse engangsprægede stigninger i priserne på grøntsager, brændsel og radio- og TV-licens; korrigeres herfor udgjorde stigningen i priserne på varer og tjenester i juli kvartal således 0,84 points.

Af disse 0,84 points vedrørte 0,73 points industrivarer og private tjenesteydelser. På dette område har prisstigningerne gennem de seneste måneder været klart aftagende. De sidste fire måneder viser således stigninger på 0,45-0,31-0,26 og 0,16 pristalspoints. Denne tendens må ses på baggrund af den ret rolige udvikling i byerhvervenes omkostninger samt formentlig en skærpet konkurrence som følge af den langsomme stigning i den indenlandske efterspørgsel. Disse forhold måtte ventes at gøre sig gældende med mindst samme styrke i de kommende måneder, såfremt der ikke var gennemført nogen devaluering, og man måtte

på baggrund heraf anslå opgangen fra oktober til januar til ca. 0,50 points.

De resterende varegrupper omfatter bl. a. de animalske landbrugsvarer og de offentlige takster, for hvilke der ikke påregnes stigning i de kommende måneder, samt brændsel og forskellige fødevarer m. v., for hvilke der anslås en øgang på i alt 0,15 points fra oktober til januar.

I alt regnes således med en stigning i priserne på varer og tjenester (excl. bolig) på 0,65 points fra oktober til januar.

3. Herudover vil pristallet blive påvirket af den årlige regulering af *boligposten*, som foretages allerede i november-prisindekset. På grundlag af de foreliggende oplysninger om lejestigningerne i henhold til boligforliget, ejendomsskatteforhøjelserne i det stor-københavnske område samt tilgangen af nye og dyrere lejligheder i boligmassen må det antages, at boligposten skulle stige med 8-9 pct. I denne lejestigning skal imidlertid i henhold til boligforliget modregnes stigningen i huslejetilskuddene efter boligsikringsordningens ikrafttræden.

En stigning på 8-9 pct. i de samlede lejeudgifter svarer skønsmæssigt til en vækst i den samlede årlige huslejesum i udlejningsejendomme på omkring 150 mill. kr. Dette beløb modsvares imidlertid fuldstændig af stigningen i de udbetalte huslejetilskud. Da man i pristalsberegningen lader lejeudviklingen for udlejningsejendomme være repræsentativ for hele huslejeposten, skulle dette indebære, at huslejeposten ikke vil udvise stigning i det kommende januarpristal. Det må dog nævnes, at der påregnes en stigning i boligpostens vedligeholdelsesudgift på 0,1-0,2 points, der har været den typiske stigning i en længere årrække.

4. Det må herefter anslås, at månedsprisindekset for januar 1968 ville have været 126,4, såfremt der ikke var gennemført en devaluering. Forudsættes en jævn stigning i varepriserne fra oktober til januar, skulle dette føre til, at man uden devaluering måtte have ventet et *reguleringspristal for januar* på 126,2, d. v. s. kun udløsning af én dyrtidsportion.

5. Devalueringen vil formentlig betyde, at reguleringspristallet vil passere grænsen på 126,5. Prisstigningerne efter devalueringen vil dog først slå igennem efterhånden, og det midlertidige avancement vil yderligere virke forsinkende på prisstigningerne.

Virkningen af opgangen i importpriserne vil meget hurtigt gøre sig gældende for en række varer, der importeres direkte til forbrug (f. eks. kaffe, sydfrugter, brændsel, motorkøretøjer m. m.); i mange tilfælde vil prisstigningerne formentlig vise sig allerede i månedsprisindekset for december. Der-

udover vil opgangen i importpriserne for råvarer, brændsel og halvfabrikata hurtigt resultere i forhøjelser af priserne på industrielle forbrugsvarer og private tjenesteydelser. Denne prisopgang må antages at fortsætte i nogen tid, indtil virkningen af de højere omkostninger fuldtud er slået igennem. Endelig må også påregnes en forhøjelse af hjemmemarkedspriserne for landbrugsvarer som følge af øgede udgifter til køb af foderstoffer og gødning.

Den fulde prisvirkning af devalueringen vil således først slå igennem efter nogen tid. Da prisstigningen alene for de importerede forbrugsvarer vil påvirke januarpristallet med ca. 0,6 points, og da opgangen i råvarepriserne hurtigt vil berøre et bredt felt af forbrugsvarer, må det dog anses for helt overvejende sandsynligt, at den kritiske grænse overskrides i januar, alene i kraft af devalueringen.

Bilag 4.

DET ØKONOMISKE SEKRETARIAT

Den 9. december 1967.

Notat om devalueringens virkning på reguleringspristallet.

1. Til belysning af devalueringens virkninger på reguleringspristallet har man delt pristallets forskellige poster i følgende tre grupper:

- a) Varer og tjenester, der stort set importeres direkte til forbrug, og for hvilke devalueringen umiddelbart udløser prisændringer.
- b) Varer og tjenester, hvor devalueringens prishævende virkning først og fremmest hidrører fra, at opgangen i priserne på importerede råvarer og halvfabrikata i løbet af kortere tid vil resultere i en forhøjelse af forbrugerpriserne.
- c) Varer og tjenester, for hvilke der i hvert fald først på længere sigt bliver tale om opgang i prisniveauet.

2. Den første gruppe omfatter importerede fødevarer (kaffe, te, sydfrugter m. m.), brændsel, motorkøretøjer og udenlandsrejser. På disse områder må man som hovedregel regne med, at forhøjelsen af de udenlandske valutakurser med 8,6 pct. vil udløse en omtrent tilsvarende opgang i de danske priser. For så vidt angår motorkøretøjer er dog regnet med et fald i priserne i danske kroner på engelske biler svarende til faldet i sterlingkursen her i landet. For denne gruppe, der udgør ca. 10 pct. af vægtgrundlaget i pristallet, er herefter regnet med en prisopgang på ca. 8 pct.

3. Den anden gruppe omfatter danske industrivarer, landbrugsvarer, der omfattes af hjemmemarkedsordningerne, samt el og gas. Man har her for hver enkelt varegruppe anslået, hvor stor en andel af den samlede varepris der kunne henføres til importerede råvarer, brændsel, halvfabrikata og emballage. Stigningen i disse importpriser er — under hensyn til sænkningen af sterlingkursen — anslået til gennemsnitlig ca. 7 pct. På dette grundlag er den gennemsnitlige opgang i forbrugerpriserne for denne gruppe opgjort til ca. 2,4 pct.

De omtalte varer og tjenester har en samlet vægt i reguleringspristallet på 57,5 pct.

4. Den tredje gruppe af varer og tjenester omfatter udgifterne til bolig, private tjenesteydelser, en række offentlige tjenesteydelser (post- og telegrafvæsen, baner, sporveje og licenser) samt dansk frugt og grønsager.

På disse vareområder, der tegner sig for 32,5 pct. af pristallets vægtgrundlag, vil de prisvirkninger, der kan ventes på kortere sigt, være yderst beskedne, hvorimod der nok på længere sigt kan ventes visse justeringer af priser og takster.

Ved det her foretagne overslag er ikke regnet med prisstigninger på dette område.

5. Sammenvejes de her omtalte prisforskydninger for hovedgrupper med vægtene i reguleringspristallet, bliver resultatet en gennemsnitlig stigning på 2,2 pct.

Da det senest foreliggende månedsprisindeks (oktober) er opgjort til 125,5, svarer en prisstigning på 2,2 pct. til opgang i reguleringspristallet på 2,75 points.

6. Som det fremgår af det anførte, er ved dette overslag over pristalsvirkningen ikke blot indregnet de prisvirkninger, der umiddelbart følger af devalueringen, men også de prisstigninger, der efterhånden indtræder som følge af, at de til dansk produktion medgæede råvarer m. m. fordyres som følge af devalueringen.

På den anden side er ikke indregnet den mere langsigtede virkning, der følger af devalueringen, og som vil berøre dels de i punkt 4 omtalte varer og tjenester, dels også de i punkterne 2 og 3 nævnte priser, for så vidt som der kan blive tale om forhøjelse af afskrivninger m. v. og andre indirekte omkostninger.

Der er heller ikke indregnet de afledede prisstigninger, der kunne blive tale om, såfremt opgangen i reguleringspristallet gav anledning til udløsning af dyrtidstillæg.

Bilag 5.

BUTIKSHANDELENS FÆLLESRÅD

Den 11. december 1967.

Butikshandelens Fællesråd — der omfatter Dansk Textil Union, De danske Handelsforeningers Fællesorganisation og De samvirkende Købmandsforeninger i Danmark — må kraftigt protestere imod lovforslaget om engangsskat, der er urimelig i sin motivering, opbygning og virkning. Vi finder anledning til at fremhæve følgende:

At butikshandelen — ligesom mange andre erhverv — rammes af avancestoploven på en måde, der langt overgår virkningen af et kortvarigt bortfald af en enkelt dyrtidsportion.

Avancestoploven medfører, at varelagerne set under ét skal fornyes til en højere pris end den, hvortil de sælges, og dette pådrager de erhvervsdrivende et direkte tab. Det er en misvisende tankegang, at erhvervsdrivende — der har et for deres forretning normalt varelager, og det tvinger likviditeten dem til at have — „tjener“ på en prisstigning. Noget sådant vil kun være tilfældet, såfremt de ophører med deres virksomhed.

Under alle omstændigheder medfører avancestoploven en yderligere forringelse af likviditeten, hvilket i sig selv kan føre til tab af omsætning, forøgede rentebyrder etc.

Endvidere medfører avancestoploven — hvilket helt forbigås — at de erhvervsdrivende i op til 7½ måned ikke har mulighed for at få dækning for stigende omkostninger bortset fra visse lønomkostninger. Man er ude i en periode af voldsomt stigende omkostninger, bl. a. husleje, rengøring, porto og telefon, renter, kørselsudgifter etc. Alle disse stigninger kan ikke blive dækket. Hertil kommer, at de erhvervsdrivende er pålagt uden vederlag at udføre administrationen af merværdiafgiftens beregning og opkrævning, hvilket for mange har nødvendiggjort ekstra medarbej-

dere eller anden assistance f. eks. af revisorer.

At lovforslaget om en ekstraskat i sit beregningsmæssige grundlag bortser fra, at den indtægt, der belægges med en ekstraskat, også beskattes med almindelig indkomstskat til stat og kommune, endog efter skatteskalaer, som — hvis de gennemføres — er langt mere byrdefulde end hidtil, medens den bortfaldne dyrtidsportion ikke beskattes.

At lovforslaget endvidere indebærer en række urimeligheder og skævheder bl. a. over for personer med faldende indkomster. I denne forbindelse må man være opmærksom på, at udviklingen i sig selv medfører stagnation eller tilbagegang i de butikshandelendes omsætning og nettoindtjening.

Vi skal også pege på problemet vedrørende de butikshandelendes hustruer, der arbejder i mandens forretning. Der gives som bekendt ikke hustrufradrag, og der gives heller ikke lønmodtagerfradrag, og nu kommer så hertil, at der ikke indrømmes disse mange tusinde familier bortfald af engangsskatten, respektive reduktion af denne efter forslagets § 1, stk. 2, og § 3.

At de butikshandlende i øvrigt rammes af forringede afskrivningsmuligheder, likviditetsstramning og en voldsomt voksende udenlandsk konkurrence fra virksomheder, bl. a. sådanne der i større eller mindre grad kan bestemme deres skattepligtige indkomst i Danmark under hensyn til en samlet koncernbetragtning.

At den private butikshandel, således som monopoltilsynets nye store prisundersøgelse viser det, har været endog særdeles tilbageholdende i sin prispolitik i forbindelse med merværdiafgiftens indførelse, hvilket kunne have bidraget til en sundere økonomi og omkostningsudvikling i Danmark, såfremt der i øvrigt havde været vist vilje til en

Bilag til bet. o. lovf. vedr. engangsskat for personer m. m.

sådan, bl. a. igennem en absolut nødvendig gennemgribende reduktion af det offentlige udgifter og investeringer, og såfremt man havde afstået fra devalueringen.

Det er butikshandelens opfattelse, at udviklingen i hele erhvervslivet er faretruende,

og ikke mindst fordi det sidste års erhvervsfjendtlige politik har skabt misstemning og utryghed hos det erhvervsliv, der ellers har vist vilje og evne til at skabe basis for en højtudviklet levestandard.

Med ærbødighed

P. f. v.

Axel Müller,
formand.

/ E. Groth-Andersen,
generalsekretær.

Til folketingets udvalg vedrørende lovforslagene af 5. december 1967 om engangsskat og om ændret dyrtidsregulering.

Bilag 6.

DANSK ARBEJDSGIVERFORENING

Den 11. december 1967.

I anledning af det i folketinget den 5. december d. å. fremsatte lovforslag om ændret dyrtidsregulering ønsker Dansk Arbejdsgiverforening over for udvalget at fremkomme med følgende bemærkninger:

På det private arbejdsmarked fastlægges løn- og arbejdsvilkår ved overenskomster, der afsluttes mellem arbejdsmarkedets parter for perioder af aftalt længde, og overenskomsternes overholdelse er for begge parter et aldeles fast princip. Parternes frihed til ved overenskomstmæssige aftaler selv at fastlægge og håndhæve vilkårene på dette vigtige område er et væsentligt træk i vort samfundsliv.

Ved forhandlinger om overenskomsternes fornyelse må det for de forhandlende parter være en selvfølgelig forudsætning, at de løn- og arbejdsvilkår, om hvilke der opnås enighed, får gyldighed for den kommende overenskomstperiode og ikke ændres ved indgreb af lovgivningsmagten eller på anden måde. Er denne forudsætning ikke til stede, og opstår der usikkerhed om indgæede aftalers gyldighed, rokkes selve grundlaget for overenskomstforhandlingerne. En svækkelse af tilliden til, at de rettigheder og forpligtelser, som de kollektive overenskomster fastlægger for organisationerne og deres medlemmer, bevares i overenskomstperioden, vil undergrave respekten for overenskomsterne og deres efterlevelse, og for organisationernes fremtidige overenskomstforhandlinger vil følgerne kunne blive meget alvorlige.

Det nu fremsatte lovforslag indebærer et indgreb i de overenskomster, der er indgået mellem arbejdsmarkedets parter med gyl-

dighed til foråret 1969. At dette indgreb ikke er vendt imod arbejdsgiverne, men tager sigte på en arbejderne tillagt ret til pristalsregulering af lønningerne, kan ikke ændre Arbejdsgiverforeningens til stadighed fastholdte opfattelse af den fundamentale betydning, man må tillægge overenskomsternes ukrænkelighed.

Arbejdsgiverforeningen vender sig derfor imod det foreslåede indgreb og fraråder på det alvorligste lovforslagets gennemførelse.

Arbejdsgiverforeningen deler fuldt ud den opfattelse, som arbejdsministeren gav udtryk for i sin forelæggelsestale, at hensynet til konkurrenceevnen — som på længere sigt er en forudsætning for en høj beskæftigelsesgrad — nødvendiggør en stabilisering af omkostningsniveauet og dermed også en afdæmpning af lønudviklingen.

Regering og folketing har imidlertid andre og mere virksomme midler til rådighed til opnåelse af dette mål end et vilkårligt indgreb i de kollektive overenskomster. Lønudviklingen fremstår nemlig som det samlede resultat af overenskomstmæssige lønforhøjelser, af pristalsreguleringen og af en lønglidning, der i de senere år har udgjort omkring halvdelen af den samlede lønstigning, og virkningen af disse tre kilder til lønbevægelser må, som det fremgår af den i henhold til folketingsbeslutning af 2. juni 1965 afgivne betænkning om inflationens årsager, vurderes som en helhed. Følgelig vil det med lovforslaget tilsigtede mål ikke kunne nås, hvis betingelserne for lønglidning fortsat er til stede, og det vil de være, såfremt der opretholdes et almindeligt efterspørgselspres.

Bekæmpelse af uønskede tendenser til stigning i omkostningsniveauet forudsætter derfor, at den økonomiske politik føres med det sigte at holde den samlede efterspørgsel på et sådant niveau, at lønbevægelserne kan holdes inden for forsvarlige grænser. Den af staten førte udgiftspolitik har en afgørende indflydelse på, om en sådan balance

er til stede, og Arbejdsgiverforeningen er derfor af den opfattelse, at en stram udgiftspolitik repræsenterer et mere virksomt middel til at stabilisere løn- og omkostningsniveauet end et isoleret og vilkårligt indgreb over for en enkelt af de former, hvorunder lønstigninger kan finde sted.

Dansk Arbejdsgiverforening

Svend Heineke.

/ Arne Lund.

Til det af folketinget nedsatte udvalg vedrørende forslag til lov om ændret dyrtidsregulering af lønninger m. v.

Bilag 7.

Udtalelse.

Forbundsstyrelsen for Dansk Typograf-Forbund har på sit møde mandag den 4. december 1967 enstemmigt vedtaget følgende:

Idet forbundsstyrelsen erindrer om og understreger den i „Typografernes Målsætning“ indeholdte udtalelse:

„... forsøg på at forringe pristalsreguleringen og derved undergrave indgåede overenskomstaftaler må mødes med den stærkeste protest“,

er forbundsstyrelsen under henvisning til den enstemmige godkendelse af målsætningen i overensstemmelse med alle Dansk Typograf-Forbunds medlemmer, når vi advarer mod, at regeringen nu forsøger at løse de opståede økonomiske vanskeligheder i forbindelse med kronedevalueringen gen-

nem indgreb i fagets aftalte lønmæssige overenskomster.

Forbundsstyrelsen føler sig ikke beroliget ved henvisninger til, at en eventuel „infrysning“ af en berettiget dyrtidsportion i henhold til overenskomsterne kun vil være en midlertidig foranstaltning, samt at ikke-lønmodtagere vil blive pålagt et skattebeløb af tilsvarende størrelse som det eliminerede dyrtidstillæg. Vort principielle krav er, at der fra anden side vises respekt over for indgåede aftaler, således som vi selv føler os forpligtede.

I den givne situation skal Dansk Typograf-Forbund derfor udtale sin skarpeste protest mod det bebudede indgreb i vore faglige overenskomster.

Henry Nielsen,
forbundsformand.

Bilag 8.

ERHVERVENES FÆLLESUDVALG OM SKATTESPØRGSMAÅL

Den 8. december 1967.

Erhvervenes fællesudvalg om skatte-spørgsmål, der er nedsat af Danmarks Rederiforening, Grosserer-Societetets Komité, Håndværksrådet, Industrirådet og Provinshandelskammeret, skal herved til-lade sig at udtrykke sine alvorlige betænke-ligheder ved den foreslåede engangsskat på ikke-lønmodtagerne.

Vi finder disse betænkeligheder så vægtige, at det forekommer os rigtigst, at denne sær-skat helt opgives.

Hvis dette ikke skulle ske, bør det frem-satte forslag i hvert fald suppleres med be-stemmelser, der sikrer en ligelig behandling af lønmodtagere og ikke-lønmodtagere.

Den foreslåede engangsskat bygger på en forudsætning om, at ikke-lønmodtagerne vil få en indtægtsfremgang, som skal beskæres ved skat, medens lønmodtagerne samtidig yder deres bidrag ved at give afkald på en dyrtids-portion. Ikke-lønmodtagerne består imidler-tid af mange forskellige kategorier af skatte-ydere med så uensartede indtægtsvilkår, at en skat som den foreslåede i høj grad vil være præget af urimelighed. Nogle erhvervs-drivende vil få stigende indtægter, men for størstedelen gælder det, at de ikke vil få indtægtsstigning, men tværtimod indtægts-nedgang. For dem vil engangsskatten følge-lig ikke betyde afdæmpning af en indtægts-stigning, men derimod påføre dem en di-rette indtægtsnedgang. Konjunkturafmat-ningen har i sig selv reduceret erhvervs-livets indtjening, og loven om avancement har yderligere fremmet denne udvikling.

For ikke-lønmodtagere med indtægts-nedgang svigter begrundelsen for at på-lægge dem engangsskat, og det henstilles derfor, at lovforslaget ændres, således at *engangsskat kun kan pålægges skatteydere, der i 1968 har indtægtsfremgang.*

Dernæst foreslås det, at loven suppleres med en bestemmelse, hvorefter *ingen skatte-yders engangsskat kan overstige det højeste beløb, som en lønmodtager kan komme til at give afkald på* ved udsættelsen af en dyrtids-portionens udbetaling.

Lønmodtagernes afkald på en dyrtids-portion i et år betyder et indtægtsafkald på fra ca. 500 kr. til ca. 2.000 kr. alt efter den enkelte lønmodtagers indkomst. Da den på-gældende dyrtidsportion ville indgå til be-skatning og derved blive reduceret med skat, er det reelle afkald på en dyrtidsportion for-mentlig ensbetydende med et indtægtstab på fra 400 kr. op til godt 1.000 kr.

Den foreslåede engangsskat på 3 pct. er (efter skattefradragetsrettens ophævelse) et nettoindtægtstab. Allerede for skattepligtige indtægter på ca. 13.000 kr. (efter fradrag for forsørgere på 10.000 kr. og ikke-forsørgere på 5.000 kr.) vil skatten andrage de 400 kr., som for de fleste lønmodtagere vil være ind-tægtstabets reelle størrelse. For skatteplig-tige indtægter på ca. 35.000 kr. vil engangs-skatten andrage de ca. 1.000 kr., som løn-modtagere med høje lønninger skal give afkald på. For alle ikke-lønmodtagere med over 35.000 kr. i skattepligtig indkomst be-tyder engangsskatten derfor en merbelast-ning i forhold til selv de bedst lønnede løn-modtagere.

Da der ikke er nogen rimelig begrundelse for at pålægge ikke-lønmodtagere en større økonomisk byrde i form af skat, end man på-lægger lønmodtagerne i form af afkald på en dyrtidsportion, henstiller vi, at lovforslaget ændres, således at der sættes et maksimums-beløb for den enkelte skatteydere engangs-skat. Dette bør sættes således, at skatten ikke overstiger det højeste beløb, nogen løn-modtager giver afkald på.

Forslagets kriterium for afgrænsningen af den kreds af skatteydere, som bliver pligtige at udrede engangsskatten, er yderst summarisk. Det må derfor anses for uundgåeligt, at der vil opstå situationer, hvor engangsskatten virker urimeligt, og at der derfor i

særlige tilfælde bør kunne gøres undtagelse fra skattepligten. En sådan fritagelseshjemmel, der forekommer mere nødvendig end normalt i skattelove, savnes imidlertid, og det henstilles, at en sådan indføres i forslaget.

Ejler Rasmussen.

/ Jacob la Cour.

Til folketingsudvalget vedrørende lovforslag nr. 62
om engangsskat for personer for skatteåret
1968-69.

Bilag 9.

FTF

Den 4. december 1967.

Udtalelse vedrørende indgreb i dyrtidsreguleringen og ekstraskat.

Under henvisning til de fremkomne skitser til forslag om ekstraskat og indgreb i dyrtidsordningen skal FTF udtale følgende:

FTF er indforstået med, at tjenestemænd og funktionærer på lige fod med andre samfundsgrupper må bære deres andel af følgerne af devalueringen. FTF er principielt imod indgreb i den gældende dyrtidsregulering, men anses det for nødvendigt at foretage et indgreb, skal ud fra ligelighedssynspunktet følgende understreges:

Forholdet mellem lønmodtagere og andre samfundsgrupper:

Det må kræves, at et forslag om ekstraskat udformes således, at skatten vil svare til den byrde, der pålægges lønmodtagerne, såfremt et forslag om indgreb i dyrtidsreguleringen gennemføres.

Forholdet mellem lønmodtagergrupper indbyrdes:

Lønmodtagerne har ikke ensartede dyrtidstillægsordninger. De fleste grupper reguleres efter 3 points stigning i pristallet med 1 portion dyrtidstillæg. Andre betydelige grupper reguleres efter 2 points stigning med 1 — noget mindre — portion dyrtidstillæg. FTF må derfor kræve, at et eventuelt forslag om indgreb udformes således, at alle kommer til at yde ligeligt. Dette er ikke tilfældet efter de hidtil skitserede forslag.

Lønmodtagernes overenskomster udløber ikke på samme tidspunkt i 1969. De største gruppers overenskomster udløber 1. marts 1969 og 1. april 1969, men for andre tal-mæssigt store grupper er der tale om overenskomstudløb 1. maj 1969, 1. juli 1969 og 1. oktober 1969. FTF må yderligere kræve, at et eventuelt forslag om indgreb udformes således, at alle kommer til at yde i lige lang tid. Det er derfor nødvendigt, at et indgreb begrænses til et fastlagt tidsrum, f. eks. 12 måneder.

N. C. Thomsen Nielsen,
formand.

Marvin Madsen,
direktør.

Bilag 10.

FTF

Den 8. december 1967.

Forslag til lov om ændret dyrtidsregulering af lønninger m. v.

I anledning af det af arbejdsministeren den 5. december 1967 fremsatte forslag til lov om ændret dyrtidsregulering af lønninger m. v. bemærkes følgende:

FTF er indforstået med, at tjenestemænd og funktionærer på lige fod med andre samfundsgrupper må bære deres andel af følgerne af devalueringen. FTF er principielt imod indgreb i den gældende dyrtidsregulering, men anses det for nødvendigt, må FTF understrege lighedssynspunktet.

Under forhandlinger med arbejdsministeriet vedrørende det fremsatte lovforslag har FTF — ud fra lighedssynspunktet — fremsat krav til forslaget på 2 punkter.

Tidsbegrænsning af indgreb i dyrtidsreguleringerne.

Da ikke alle overenskomster udløber 1. marts 1969 eller 1. april 1969, har FTF for at sikre ligestilling også for de talmæssigt store grupper, hvis overenskomster udløber 1. maj 1969, 1. juli 1969 eller 1. oktober 1969, krævet, at et eventuelt indgreb begrænses til et fastlagt tidsrum, f. eks. 12 måneder.

FTF konstaterer med tilfredshed, at dette krav er opfyldt i det foreliggende lovforslag.

Ligestilling for forsk. dyrtidstillægsordninger.

Lønmodtagerne har ikke ensartede dyrtidstillægsordninger. De største grupper (arbejdere, tjenestemænd og en række funktionærgrupper) reguleres efter 3 points' stigning i reguleringspristallet med 1 portion dyrtidstillæg. Andre betydelige grupper (f. eks. statens overenskomster vedrørende teknikere og akademikere) reguleres efter 2 points' stigning med 1 — noget mindre — portion dyrtidstillæg. FTF har derfor krævet, at et eventuelt forslag om indgreb udformes således, at alle kommer til at yde ligeligt.

Dette krav var ikke opfyldt i de under forhandlingerne skitserede forslag, og det er ikke opfyldt i det af arbejdsministeren fremsatte lovforslag.

FTF skal tillade sig at redegøre for de løntekniske virkninger af arbejdsministerens forslag.

Virkning ved forskellige reguleringspristal af arbejdsministerens forslag.

Som eksempel på 3 points ordning er valgt tjenestemændenes dyrtidstillægsordning.

Som eksempel på 2 points ordning er valgt dyrtidstillægsordningen i statens overenskomster for bl. a. teknikere og akademikere.

Samtlige procenter er beregnet af nugældende løn.

Reguleringspristal	Pristal 125, 126 og 127 giver ingen virkning			2 points ordning giver		
	U. indgreb	M. indgreb	Indefrysning	U. indgreb	M. indgreb	Indefrysning
123	0	0	0	0	0	0
124	2,46 pct.	2,46 pct.	0	1,63 pct.	1,63 pct.	0
125	2,46 -	2,46 -	0	1,63 -	1,63 -	0
126	2,46 -	2,46 -	0	3,26 -	1,63 -	1,63 pct.
127	4,92 -	2,46 -	2,46 pct.	3,26 -	1,63 -	1,63 -
128	4,92 -	2,46 -	2,46 -	4,89 -	1,63 -	3,26 -
129	4,92 -	2,46 -	2,46 -	4,89 -	3,26 -	1,63 -
130	7,38 -	4,92 -	2,46 -	6,52 -	3,26 -	3,26 -
131	7,38 -	4,92 -	2,46 -	6,52 -	4,89 -	1,63 -
132	7,38 -	4,92 -	2,46 -	8,15 -	4,89 -	3,26 -
133	9,84 -	7,38 -	2,46 -	8,15 -	6,52 -	1,63 -

Bilag til bet. o. lovf. vedr. engangsskat for personer m. m.

For 3 points ordninger indefrysnes fra og med reguleringspristal 127 1 portion dyrtidstillæg = 2,46 pct. for tjenestemænd. Alle 3 points ordninger ligestilles, idet der overalt indefrysnes 1 portion dyrtidstillæg, hvilket f. eks. for arbejdere udgør 20 øre i timen.

For 2 points ordninger indefrysnes enten 1 portion dyrtidstillæg = 1,63 pct. eller 2 portioner dyrtidstillæg = 3,26 pct., afhængig af, om reguleringspristallet bliver ulige eller lige. FTF finder det helt uforsvarligt, at indefrysningens størrelse for visse grupper overlades til et spil på ulige eller lige.

Virkning ved forskellig udvikling i reguleringspristallet i 1968.

Såfremt reguleringspristallet for januar 1968 beregnes til 126 bliver virkningen følgende ved den efterfølgende regulering pr. 1. april 1968 (for arbejdere 1. marts 1968):

3 points ordninger: der indefrysnes intet,

2 points ordninger: der indefrysnes 1,63 pct.

Resultatet er åbenbart urimeligt for 2 points ordninger; det er ikke meningen, at der skal ske nogen indefrysning, hvis reguleringspristallet for januar 1968 skulle blive 126. Det tilføjes, at FTF er opmærksom på, at det er lidet sandsynligt, at reguleringspristallet bliver 126.

Virkningerne i 1 år ved forskellige udviklinger i reguleringspristallet fremgår af følgende oversigt:

Reguleringspristal	3 points ordning indefryser	2 points ordning indefryser
januar 1968: 127	2,46 pct. i 1/2 år	1,63 pct. i 1/2 år
juli 1968: 128	2,46 - i 1/2 -	3,26 - i 1/2 -
svarer til	2,46 pct. i 1 år	2,45 pct. i 1 år
januar 1968: 127	2,46 pct. i 1/2 år	1,63 pct. i 1/2 år
juli 1968: 129	2,46 - i 1/2 -	1,63 - i 1/2 -
svarer til	2,46 pct. i 1 år	1,63 pct. i 1 år
januar 1968: 128	2,46 pct. i 1/2 år	3,26 pct. i 1/2 år
juli 1968: 129	2,46 - i 1/2 -	1,63 - i 1/2 år
svarer til	2,46 pct. i 1 år	2,45 pct. i 1 år
januar 1968: 128	2,46 pct. i 1/2 år	3,25 pct. i 1/2 år
juli 1968: 130	2,46 - i 1/2 -	3,26 - i 1/2 år
svarer til	2,46 pct. i 1 år	3,26 pct. i 1 år

Oversigten viser klart det urimelige i spil på lige og ulige om indefrysningens størrelse.

Det tilføjes, at der er overvejende mulighed for, at reguleringspristallet for januar 1968 beregnes til 127. Såfremt dette slår til, vil 2 points ordningerne have fordel, hvis reguleringspristallet for juli 1968 bliver 129, medens der bliver ligestilling, hvis tallet for juli 1968 bliver 128. Spillet på lige og ulige bliver herefter uden indsats for 2 points ordningerne, idet der ingen mulighed er for tab.

Resultat:

Ud fra det anførte må det konstateres, at arbejdsministerens forslag ikke stiller de forskellige lønmodtagergrupper lige, hvorfor FTF må forkaste forslaget i den foreliggende form.

Det bemærkes, at FTF er opmærksom på, at der mellem 3 og 2 points ordninger allerede har været og også fremover vil være forskelle i reguleringsstidspunkter for opnåelse af dyrtidstillæg, hvilket f. eks. uden indgreb ved reguleringspristal 127 ville betyde, at 3 points ordninger var fuldt dækket,

medens 2 points ordninger manglede dækning for 1 point. Ved reguleringspristal 128 var forholdet omvendt. Det er FTFs opfattelse, at denne forskel, der vil kunne ud-

lignes i det lange løb, ikke må finde anvendelse ved et indgreb som det foreslåede, der kun skal gælde 1 år og som, jfr. ovenfor, vil give urimelige resultater.

For FTF

Charles Olsen,
næstformand.

Marvin Madsen,
direktør.

Til det af folkettinget nedsatte udvalg vedrørende forslag til lov om ændret dyrtidsregulering af lønninger m. v.

Bilag 11.**LANDBRUGSRÅDET****DE SAMVIRKENDE DANSKE
LANDBOFORENINGER**

Den 8. december 1967.

Efter det foreliggende lovforslag skal *alle* ikke-lønmodtagere svare en engangsskat til staten på 3 pct. af den skalainkomst, som danner grundlag for beskatningen i skatteåret 1968-69.

Denne beskatning vil virke urimelig for landbrugets udøvere, som gennem de seneste år har måttet se deres indtægtsmuligheder stadig forringet. Denne tilbagegang finder bl. a. udtryk i landbrugets forrentningsprocent, som faldt fra 5,9 pct. i 1964-65 til 3,2 pct. i 1965-66, og som for regnskabsåret 1966-67 kun vil ligge en ubetydelighed over 0. Tilsvarende er konstateret en betydelig

nedgang i den af landbofamilien opnåede arbejdsfortjeneste. Den forløbne del af regnskabsåret 1967-68 tegner endnu ugunstigere, og hertil kommer den alvorlige yderligere forringelse af landbrugets indtjening som følge af, at Danmark ikke fulgte den engelske devaluering fuldt ud.

På denne baggrund må Landbrugsrådet og De samvirkende danske Landboforeninger protestere mod, at landmænd bliver pålagt den foreslåede ekstraskat, og man skal derfor anmode om, at landbruget bliver fritaget herfor.

På organisationernes vegne

Anders Andersen.

Til det af folketinget nedsatte udvalg til behandling af lovforslag nr. 62 om engangsskat for skatteåret 1968-69.

Bilag 12.

LANDSORGANISATIONEN I DANMARK

Udtalelse af LOs repræsentantskab.

Idet repræsentantskabet tager den af formanden givne redegørelse om den aktuelle situation omkring devalueringen af den danske krone til efterretning, godkender repræsentantskabet samtidig de forhandlinger, der har været ført mellem LO og regeringen. Repræsentantskabet forventer, at kronkursens tilpasning snarest vil føre frem til resultater i form af forbedrede afsætningsmuligheder for dansk produktion på udenlandske markeder for derigennem at stimulere konkurrenceevnen og beskæftigelsen.

En økonomisk politik, der tager sigte på *fuld beskæftigelse*, er såvel i samfundets som specielt i *fagbevægelsens interesse*, hvorfor repræsentantskabet i den særlige situation udtaler forståelse for nødvendigheden af de økonomiske og politiske beslutninger, som regeringen har taget.

I denne forbindelse udtaler repræsentantskabet sin tilfredshed med, at regeringen straks efter sin devalueringsbeslutning tog initiativ til at gennemføre et avancementstop. Derigennem er der ydet et væsentligt bidrag til en begrænsning af prisstigninger, som ellers ville have været uundgåelige. Repræsentantskabet henstiller til regeringen, at den nøje følger de kommende måneders prisudvikling, og for så vidt den gennemførte ordning ikke viser sig fuldt ud at virke efter sin hensigt, må regeringen overveje en skærpelse af prislovens bestemmelser.

Til imødegåelse af devalueringens følger og for at stabilisere omkostningsniveauet tilslutter repræsentantskabet sig, at den anden af de dyrtidsportioner, der ventes at komme til udbetaling som følge af januarpristallets stigning, tilbageholdes fra 1. marts 1968 til udgangen af februar 1969 — på betingelse af, at alle andre samfundsgrupper, som ikke får deres indkomster pristals-

reguleret, kommer til at yde et tilsvarende bidrag til sikring af landets samlede økonomi.

Repræsentantskabet tilslutter sig derfor regeringens plan om gennemførelse af en 3 pct.s ekstraskat for alle uden for lønmodtagernes kreds. Det er dog repræsentantskabets ønske, at folke- og invalidepensionister friholdes for virkningerne af de påtænkte foranstaltninger.

Repræsentantskabet understreger nødvendigheden af, at de prisstigninger, der finder sted på jord og anden fast ejendom som følge af devalueringen, standses. Som en øjeblikkelig foranstaltning peger repræsentantskabet på, at det må være rimeligt at indføre et stop for tillægslån, som optages i ældre bygninger og ejendomme, og som ikke tjener produktive formål. I øvrigt henstiller repræsentantskabet til regeringen, at den snarest muligt tager initiativ til fremsættelse af lovforslag, der kan løse jordproblemerne.

Sideløbende med disse foranstaltninger opfordres regeringen til omgående at iværksætte de afsnit af regeringens 13 punkts program, der i særlig grad har beskæftigelsesfremmende virkning. Repræsentantskabet henstiller til regeringen at overveje mulighederne for lettelser i kreditpolitikken samt en løsning af de nuværende likviditetsvanskeligheder. Det fremhæves i den forbindelse, at en nedbringelse af renten vil have afgørende betydning for erhvervslevets omkostningsniveau og konkurrenceevne og dermed for beskæftigelsen.

Det henstilles til regeringen med opmærksomhed at følge den strukturtilpasning i erhvervslevet, som for tiden er i fuld gang. En tilpasning mellem erhvervslevet og dets medarbejdere er af største betydning, og der må i den forbindelse skabes sikkerhed for, at den

sociale balance i samfundet ikke forrykkes til ugunst for de dårligst stillede. Regeringen må alvorligt overveje at søge såvel dagpengesatserne som procentgrænsen for understøttelserne i arbejdsløshedsloven forhøjet, ligesom den vedrørende antallet af understøttelsesberettigede dage må åbne adgang til dispensation inden for områder, hvor det bevisligt er påkrævet.

Det er repræsentantskabets opfattelse, at disse henstillinger og det fremsatte tilbud tilsammen udgør et sådant bidrag til udformningen af en fast økonomisk politik, at de vanskeligheder, som den engelske devaluering uundgåeligt medfører for det danske samfund, kan imødegås på en socialt retfærdig måde, og således at konkurrenceevnen fremmes og beskæftigelsen sikres.

Bilag 13.**DE SAMVIRKENDE DANSKE
HUSMANDSFORENINGER**

Den 8. december 1967.

De samvirkende danske Husmandsforeninger skal herved tillade sig at henlede udvalgets opmærksomhed på det urimelige i gennemførelse af en ekstra personbeskatning, der også vil komme til at omfatte

landbrugets udøvere på et tidspunkt, hvor der endnu ikke er truffet aftale om størrelsen af erstatningen for de tab, landbruget påføres ved devalueringen.

Peter Jørgensen,
formand.

Til folketingsudvalget for forslag til lov om engangsskat for personer for skatteåret 1968-69.

Bilag 14.

Statstjenestemændenes og lærernes fællesudvalg udtalte på mødet hos økonomiministeren den 4. december 1967 følgende:

I anledning af de af regeringen bebudede lovforslag til imødegåelse af de forventede følger af devalueringen skal Statstjenestemændenes og Lærernes Fællesudvalg udtale, at man er indforstået med, at tjenestemændene og tjenestemandspensionisterne yder deres bidrag hertil på lige fod med andre samfundsgrupper, og at dette kan opnås på forskellig måde.

Principielt må ethvert indgreb i den lovhjemlede reguleringsordning afvises, men

anses det for nødvendigt at foretage en indefrysning af 3 points i reguleringspristallet på arbejdsmarkedet, må det tilsvarende indgreb foretages ved ændringer i gældende tjenestemandsløve.

Da staten har dyrtidsreguleringsordninger, der udløser regulering ved 3, henholdsvis 2, points udsving i reguleringspristallet, må det forhindres, at der gennem indgrebene sker en forskelsbehandling af statens ansatte.